

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἵτησις ἀπευθύνεται :
Διευθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀ θ ῆ ν α ς

ΕΤΟΣ ΕΝΝΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταί ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1900 ἕως 15 Σεπτεμβρίου 1901. Ὁρεῖται δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταί νὰ προκαταπείλῃσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶναι τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐννεαετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διασπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

ΕΞ ΗΠΕΙΡΟΥ

Ἐν βαρβαρότητι ἢ ἐν πολιτισμῷ ζῶμεν ;

Πολλὲς φορές ἐρχεται εἰς τὸν νοῦν μου ἡ ἐρώτησις αὕτη. Ζῶμεν ἄρα γε ἐν βαρβαρότητι ἢ ἐν πολιτισμῷ ; ἡ χώρα μας ἔχει βάρβαρον ἢ πεπολιτισμένην κυβέρνησιν καὶ κατὰ πόσον ; ὁμολογῶ ὅμως ὅτι, ἂν καὶ πολλάκις ἀπέτεινα πρὸς ἑαυτὸν τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἂν καὶ μετὰ πολλῆς ἀκριβείας ἐξήτασα, ἠρεῦνθσα, συνεδουλεύθην, ὁμολογῶ, λέγω, ὅτι δὲν κατώρθωσα νὰ εὐχαριστήσω ἀρκούντως τὴν ἐπιθυμίαν μου ταύτην ἐξουδετερώων τὴν ἀπορίαν μου. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι συχνὰ πυκνὰ ἀκούομεν ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι οἱ πλείστοι Τούρκοι ὑπάλληλοι εἶνε τύραννοι αἰμοχαρεῖς καταπιέζοντες δεινῶς τοὺς ὑπ' αὐτοῦς χριστιανούς, ὅτι ἔχουσιν αἰσθηματὰ περιμπερῆ, πρὸς τὰ τῶν ἀγριωτέρων θηρίων καὶ πολλὰ ἄλλα τοιαῦτα. Ἐπειδὴ ὅμως ταῦτα ἀορίστως ἢ καὶ μετὰ ἰσχυρῶν μὲν ἀποδείξεων, ἀλλ' ἀτάκτως ἐρριμένων λέγονται, δὲν πείθουσιν ἀρκούντως καὶ δὲν ἱκανοποιοῦσι τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν περιέργειαν, διὰ τοῦτο ἀπεφάσισα νὰ ἀκολουθῶ πρακτικὴν τινὰ μέθοδον πρὸς ἀκριβὴ καὶ ἀσφαλὴ ἐπίλυσιν τῆς ἀπορίας μου ταύτης. Νὰ ἐξετάσω δηλαδὴ τὰ κύρια στοιχεῖα πάσης κοινωνίας, καὶ ἐὰν μὲν ταῦτα εὕρω οἷα ἀπαιτεῖ ὁ πολιτισμὸς, τότε τῷ ὄντι καὶ ἡ ἡμετέρα πολιτεία εἶναι πεπολιτισμένη, ἐὰν ὅμως τὰ στοιχεῖα ταῦτα εἶνε τοιαῦτα, οἷα ἀπαντῶμεν αὐτὰ ἐν σκοτειναῖς καὶ βιρβαροῖς ἐποχαῖς, τότε ἐξ ἀνάγκης καὶ ἡ ἐποχὴ μας εὐρίσκεται εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν μὲ τὰς βιρβαρούς καὶ σκοτεινάς ἐκείνας ἐποχάς. Καὶ ἐν πρώτοις θὰ ἐξετάσωμεν τὸ σπουδαιότερον στοιχεῖον πάσης κοινωνίας, τὴν δημόσιον ἀσφάλειαν.

Α'. Ἡ δημόσιος ἀσφάλεια.

Αὐθὺς ὡς ὁ ἄνθρωπος ἤρχισε νὰ ἀνοίγῃ τοὺς πνευματικούς του ὀφθαλμούς καὶ νὰ διακρίνῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅπως κατὰ τὰ χαράγματα τὴν γυμνότητά του καὶ τὸν περιβάλλοντα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη κίνδυνον, ἀμέσως ἤρχισε νὰ γίγνηται σκεπτικώτερος, προσεκτικώτερος, ἐπιφυλακτικώτερος μὲ κάθε μέσον φροντίζων καὶ προσπαθῶν νὰ σώζῃ τὴν κάθε στιγμὴν ἐπαπειλουμένην ζωὴν του. Ἐρχισε λοιπὸν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ ἀποσύρῃται ἀπὸ τὰ σπήλαια καὶ δάση, εἰς ἃ μέχρι τοῦδε ἔζη, εἰς ἰσχυρότερα μέρη, νὰ οἰκῇ πλησίον ἀνθρώπων, νὰ συνάπτῃ γάμους, νὰ ἰδρύσῃ οἰκογενεῖας τὸ πρῶτον, ἔπειτα δὲ συνοικισμούς, ἔπειτα χωρία, ἔπειτα πόλεις.

Ὡστε ὁ ἄνθρωπος αὐθὺς ἐξ ἀρχῆς διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς του ἐφρόντισε κατὰ πρῶ-

τον, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς περιουσίας του καὶ φυσικὸν ἦτο εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς διὰ ταῦτα νὰ φροντίσῃ καὶ νὰ θεωρήτῃ αὐτὰ ὡς κατ' ἐξοχὴν ἀγαθὰ. Πρὸς ἀσφάλειαν δὲ τούτων ἐτέθησαν καὶ οἱ πρῶτοι νόμοι. Ὡστε ἡ ἀσφάλεια τῆς ζωῆς καὶ περιουσίας εἶναι τὰ πρῶτα ἀγαθὰ, ἄρα τὸ πρῶτον στοιχεῖον τοῦ πολιτισμοῦ, ὁ κορμὸς τρόπου τινὰ αὐτοῦ. Ἄνευ ἀσφαλείας ζωῆς καὶ περιουσίας, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἄνευ δημοσίου ἀσφαλείας πολιτισμὸς δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀπαράλλακτα ὅπως ἄνευ ἐδάφους φυτὰ δὲν δύναται νὰ βλαστάνωσιν. Ὅ,τι εἶναι διὰ τὸν ἄνθρωπον ἡ θερμοκρασία, τὸ αὐτὸ εἶναι διὰ τὸν πολιτισμὸν ἡ δημόσιος ἀσφάλεια. Ὁ ἱατρὸς ὁ ἐπισκεπτόμενος τὸν ἀσθενὴ παρατηρεῖ τὴν θερμοκρασίαν αὐτοῦ καὶ ἐφ' ὅσον μὲν αὕτη δὲν εἶναι κανονικὸν σημεῖον ἀλάνθαστον, ὅτι τὸ ἄτομον πάσχει, ὅταν δὲ κατέλθῃ εἰς τὸ κανονικὸν σημεῖον, εἰμεθα ἐκτὸς ἀμφιβολίας, ὅτι τὸ ἄτομον ὑγιαίνει. Οὕτω καὶ ὁ ἐπισκοπούμενος τὸν πολιτισμὸν, πρέπει πρῶτον νὰ ἐξετάσῃ τὴν δημόσιον ἀσφάλειαν, καὶ ἐὰν μὲν εὕρῃ ταύτην τεταραγμένην, σημεῖον ὅτι ὁ πολιτισμὸς πάσχει, ἐὰν δὲ εἰς τὸ κανονικὸν σημεῖον, ἃς εἶναι βέβαιος ὅτι ἐκεῖ ὁ πολιτισμὸς εἶναι ὑγιής.

Μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν πολλῶν ἐτῶν ἐπέστρεψα πρὸ ὁλίγων ἐτῶν εἰς τὴν προσφιλεῖ μου πατρίδα, ἐξ ἧς εἶχον ἀναχωρήσει νήπιον σχεδόν. Καθὰ εἶχον συνήθειαν, ἐθέλησα νὰ ἐξέλθω εἰς περίπατον ἐκτὸς τῆς πόλεως. Οἱ οἰκείοί μου ὅμως, εἰς εὐχὴν ἐξέφρασα τὴν ἐπιθυμίαν μου ταύτην μὲ ἀπέτρεψαν ὅλοι μὲν φωνῇ τοῦ σκοποῦ μου, διότι ἤκούοντο ἔξω τῆς πόλεως λησταί. Ὡ! καὶ αὐτοὶ οἱ λησταί! εἶναι καὶ αὐτοὶ μίᾶ τῶν πολλῶν μαστίγων, αἱ ὁποῖαι λυμαίνονται τὸν ἐυστυχεστάτον αὐτὸν τόπον. Οὐδεὶς ἐκ τῶν πλουσίων τολμᾷ νὰ ἐξέλθῃ ἔξω τῆς κατοικίας του, διότι εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ὅτι θὰ ὑποπέσῃ εἰς χεῖρας αὐτῆς. Ἀλλὰ μήπως ἐν τῇ κατοικίᾳ τῶν εἶναι ἐν ἀσφαλείᾳ ; βεβαίως ὄχι. Αἱ διάφοροι ληστρικαὶ συμμορίαι καταρθῶσι καὶ εἰσέρχονται καὶ εἰς τὰς πόλεις, συνηθέστερον ὅμως εἰς τὰ χωρία καὶ ἀπάγουσι μετ' ἐαυτῶν σήμερον μὲν τοῦτον τὸν πλούσιον, αὔριον ἐκεῖνον καὶ μεθαύριον ἄλλον, μόνον δὲ ἐπὶ ἀδρόεις λύτρους ἀπολύουσιν αὐτοὺς, ἀλλὰ τοὺς ἀπολύουσιν πένητας πλέον, ἐνῷ τοὺς παρέλαβον πλουσίους πῶς. Καὶ εἶναι δυνατόν νὰ ἀπαντήσῃ κανεὶς ἀνὰ τὴν Ἡπείρου πολλοὺς τοιοῦτους πτωχοὺς, τῶν ὁποίων τὰ χρήματα ἀφῆρσαν οἱ λησταί ; Τοῦτο φαίνεται ὄχι πιστευτὸν, διότι ἕκαστος δυσκολεύεται νὰ πιστεύσῃ ὅτι οἱ λησταί ἐφρόντισαν νὰ πάρωσιν ὅλα τὰ χρήματα ἐκείνου ὁ ὁποῖος ἔπεσεν εἰς χεῖρας τῶν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωστῇ πρῶτον ὅτι αἱ περιουσίαι τῶν ἐν Ἡπείρῳ διαμενόντων ἦσαν περιουσίαι μικραὶ, ἔπειτα δὲ ὅτι οἱ λησταί ἔχοντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δι' εὐνοήτους λόγους ψευδῇ ἰδέαν περὶ τοῦ πλούτου αὐτῶν ἐξήτουν συνηθῶς ποσὰ ἀνώτερα τῶν ὑπαρχόντων, πρὸς οἰκονομήσιν τῶν ὁπείων ἐδανείζοντο οἱ ἀλωθέντες ὑπ' αὐτῶν. Ἐκτὸς δὲ τούτων πλείστοι ἔσχον τὴν ἀτυχίαν νὰ ὑποπέσωσι καὶ δις καὶ τρίς ἐνίοτε εἰς χεῖρας τῶν ληστῶν. Παραλείπω δὲ ὡς ἀναξίαν λόγου τὴν φερομένην συνηθέστατα δοξασίαν, ὅτι ὅσοι συλλαμβάνονται καὶ πληρώνουσι λύτρα εἰς τοὺς ληστὰς μαγαρίζονται πλέον καὶ δὲν

πηγαίνουν καλὰ αἱ δουλειαὶς τῶν, ἀλλὰ πάντοτε χάνουν, ἕως ὅτου κατανήσωσι πτωχοί.

Παραδείγματα ἐπιθέσεως ληστῶν ἐν αὐτῇ τῇ κατοικίᾳ ἔχομεν πλείστα ὅσα, ἕκαστος δὲ Ἡπειρώτης μὴ ἀποξενωθείς τῆς πατρίδος του θὰ γνωρίξῃ βεβαίως πολλὰς καταπατήσεις χωρίων, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ πόλεων ὑπὸ ληστῶν. Τὰς ἐπιθέσεις ταύτας ἐν αὐτῇ τῇ κατοικίᾳ φοβούμενοι ἰδίως οἱ εὐποροὶ Ἡπειρώται ὀκνοῦσι νὰ ἐπισκέπτωνται τὴν πεφιλημένην τῶν πατρίδα, καὶ τοι εἰμαι ὑπερβέβαιος ὡς μάλιστα ἐπιποθεῖσι τοῦτο. Ἀλλὰ καὶ ἔτυχε νὰ εὐρίσκωνται τοιοῦτοι ἐν Ἡπείρῳ ἔσπευσαν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον νὰ ἐγκαταλίπωσι τὸ πατριὸν ἔδαφος, τὴν προσφιλεῖ πατρίδα, τὴν μακρόθεν ἤδη ὀνειροπολοῦσι καὶ στενάλλουσιν. Ἐνεκα τῶν δύο τούτων λοιπὸν περιστατικῶν ἐρημώθη πλέον πᾶσα ἡ χώρα καὶ ἰδίως τὰ ἀνηρότατα ἄλλοτε πολυπληθῆ χωρία τοῦ Ζιγορίου, ἐνθα ἀνατρέχων τις ἀπαντᾷ πολυτελεῖς οἰκίας κενὰς ἀνθρώπων, κτήματα ἀκαλλέργητα, ἐρήμους ἄγρους, ἀμπελώνας, κήπους. Εἰς πάντα ἐπισκεπτόμενος εἶναι πασιφανὴ τὰ σημεῖα τῆς ἐρημώσεως, προκαλοῦντα ἀφθονίαν ἐαυτῶν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἐκείνου ὁ ὅποιος ἐγνώριζε τὸν ἄλλοτε κατοικοῦντα ἐκεῖ πλούτον, τὴν κίνησιν, τὸν θόρυβον, ἀνθ' ὧν τελεία σιγὴ ἐπικρατεῖ σήμερον παντοῦ, ἣν διακόπτουσι πού καὶ πού αἱ φωναὶ τῶν γλαυκῶν καὶ κοράκων, τὰ ὁποῖα ἔσπευσαν νὰ ἐγκατασταθῶσιν ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε ἤκούετο ὁ ἡχηρὸς γέλως εὐτυχούντων κατοίκων.

Ἀλλὰ δὲν ὑποφέρουσι μόνον οἱ εὐποροὶ ἀπὸ τοὺς ληστὰς, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρα τὰ χωρία ὑφίστανται μυρία ὅσα βέβαια ἐξ αἰτίας αὐτῶν εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως, ἀμέσως μὲν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ληστὰς, εἰ ὅποιοι ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ τὰ χωρία ὅτε μὲν ἄρτον, ὅτε δὲ κρέας, ἄλλοτε χρήματα καὶ ἄλλοτε ἄλλο. Ἐννεύεται ὅτι τὰ χωρία ἐκόντα ἄκοντα εἶναι ἠναγκασμένα νὰ παράσχωσι τὰ αἰτηθέντα, διότι ἄλλως καταστρέφονται. Τίς θὰ τολμῇ νὰ ἀντισταθῇ εἰς ληστὴν, ὃν τίποτε δὲν ἐμποδίζει νὰ σύρῃ εὐχερῶς τὸ ξίφος ἀπὸ τοῦ κολεοῦ ;

ΔΙΑΦΟΡΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ

Τέσσαρες φυγέδιοι Τούρκοι, ὁ Χουσεῖν βέης ἐξ Αὐλῶνος, ὑπὸ τὸ ψευδὲς ὄνομα Μεχμέτ Κούτσης, ὁ Κόλιας Δημητρίου ἀπὸ Βεράτι Τούρκος καὶ αὐτὸς, ἀλλὰ παριστάμενος ὡς χριστιανός, ὁ Τεφκί Μεχμέτ Μπολάτης ἐκ Παραμυθίας καὶ τέταρτος τις ἀγνώστου ἐπωνύμου συληθόντες ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Ἑλλάδος εἰς Κέρκυραν ἀπετέλεσαν λητσοσυμμορίαν διαπεραιωθέντες εἰς τὴν Ἡπείρου, ὅπως ληστεύουσιν διαφόρους. Εὐτυχῶς μέχρι νῦν δὲν ἐγνώσθη οὐδὲν κροῦσμα, φαίνεται δὲ ὅτι δὲν εὗραν εὐνοϊκὰς περιστάσεις πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ τῶν. Ἐπ' ὅσιν ἔχουν νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῆς οἰκογενείας Δελφίων εἰς Δελφίον, ἀλλὰ ἐλήφθησαν ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων πάντα τὰ δυνατό μέτρα πρὸς παρακώλυσιν τῶν σχεδίων. Ὁ ἐν Κερκύρᾳ Τούρκος πρόξενος ἐγκαίρως εἰσπορεύθη περὶ τούτου, παρεκλήθη δὲ νὰ τηλεγραφῇ εἰς Πρέβεζαν, ὅπως σταλῇ ἡ ἀρμοτελὴς πρὸς καταδίωξιν τῶν ληστῶν, ἀλλὰ ἐξῆρτε τί ἀπῆντησεν ;

Ὁ Γεώργιος Σάρρος ἐδοκιμάσθη καὶ δὴ δοκιμασίας πικρὰς καὶ ἐν τῇ καταλαβούσῃ αὐτὸν ψυχικῇ ὀδύνῃ καὶ ἀθυμίᾳ ἔχρηζε χαρὰς καὶ παρηγορίας· ἀλλὰ ποῦ ὁ Γεωργάκης εὕρισκεν αὐτὴν; Ἦρε τὸ ὄμμα ἀλλαχοῦ τότε, ἠτένιζε πρὸς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἠ-θάνετο ὅτι ἐκεῖ ὑπάρχει τὸ Πανάγαθον Ὅν ὁ παρήγορος παντὶ τῷ πᾶσχοντι. Καὶ ἐν τῇ δοκιμασίᾳ του ἔλαμψεν ὡς ἀδάμας.

Ἐσχάτως ὁ Γεωργάκης μοι ἔλεγεν ὅτι οὐδὲν τὸ παραμυθητικὸν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων εὕρισκεν. Θὰ πῇ, μοι ἔλεγε, τὸ ποτήριον μέχρι τρυγός, μαρτύριον θὰ ὑποστή καὶ ὡς παραγνωρισθῇ. Ὅταν ὑποκύψω εἰς τὸ μοιραῖον τέλος, θέλω, μοι ἔλεγεν, οἱ ἄνθρωποι νὰ μάθωσιν εἰς ὑπέστην, ἵως ἀποβῶ ὠφέλιμος ὡς πρότυπον ὑπομονῆς εἰς τοὺς ἐπαρχομένους· ἐγὼ θὰ εὕρω τὴν δικαίαν ἀνταποδοσιν παρὰ τοῦ Δικαιοκρίτου Θεοῦ.

Εἶε ἀληθές, ὅτι ἠσθάνετο σαυτὸν, Γεωργάκη, πολὺ νέον ἢ ὥστε νὰ ἀποθάνῃς πρὸς πᾶν ἐγκόσμιον· τὰ ἄσματα τοῦ ἀτυχοῦς ὑμεναίου σου ἀντήχουν εἰσέτι εἰς τὰς ἀκοάς μας· ἀλλ' ἀπέθανες τεθλιμμένος μόνον ἐπὶ τῇ ἀβελητηρίᾳ καὶ ποικίλοις πειρασμοῖς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, δι' ἃ ἠσθάνετο ψυχικὰς ἀμηχανίας καὶ ἐγκαρδίως ἤλγεις ἐπὶ τούτῳ.

Σύγγνωθί μοι, Γεωργάκη, σύγγνωθί μοι,

ΘΕΣΠΡΩΤΙΚΑ

Σύντομος ἱστορικὴ περιγραφὴ τῆς
ιεράς μνητροδόσεως Παραμυθίας
ὑπὸ Ν. Γ. Μυστακίδου
(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

Ἐν τῷ ναφί τῆς Σωρείας (Σωρωνειᾶς) συναθροίζοντα τὰ περίεχωρῖα καὶ τὴν Παρασκευὴν τοῦ Πάσχα καὶ τὴν 8 Σεπτεμβρίου, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς Ῥίπεσιν τελεῖται μεγάλη πανηγύρις τὴν ὅποιαν κοινῶς ὀνομάζουσιν οἱ περίεξ Λάμπου. — Ἀμφότεραι αἱ πανηγύρεις αὗται Σωρωνειᾶς καὶ Ῥίπεσις ὑπάρχοντα εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὡς καὶ πάντα τὰ εἰσοδήματα αὐτῶν τὰ λαμβάνει ἡ ῥηθείσα Μονή. Ὁ ναὸς οὗτος τῆς Σωρωνειᾶς κεῖται ἐν μέσῳ μεγάλου καὶ πυκνοῦ δάσους, καὶ ἀνέκαθεν δὲ ἦτο εἰς τὴν θέσιν εὐρίσκεται ἤδη ἀλλ' ἦτο πρὸς τὰ κάτω ἐγγὺς τῆς βαλανιδιποθέκης, ἐν τῇ θέσει «Γρόπῃ» καλουμένη, ἐν ᾗ φαίνονται ἐρείπια ἀρχαίου ναοῦ τῆς Θεοτόκου, τάφων πλήρεις ἀρμεγάλων ὀστέων, προσκυνητηρίου κτλ. καὶ χάριν τοῦ θαύματος τοῦ Ἀγίου Δονάτου ἐση-κώσεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος καὶ τὸν ἐκτίσεν πλησίον τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Δονάτου εὐλογηθείσης πηγῆς, ὅπου εἶνε ἤδη. καὶ ἐχάρισεν ὁ Μείξ. Θεοδόσιος τὸ μέρος τοῦτο τῆς Σωρείας νὰ τὸ ἔχῃ ἐπίσκοπος Εὐρώας εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του χωρὶς νὰ ἐμβαίνει ἄλλος ἀρχιερεὺς. Πρὸς τὰ Β. Δ. τοῦ ῥηθέντος ναοῦ ὑπάρχουσι τάφοι, ἔχνη δακρυχόων ἀγγείων καὶ τεμάχια κίωνων, δι' ὧν ἐκοσμεῖτο ἄλλοτε ἡ εὐλογηθεῖσα πηγή ἥτις τῷ χρόνῳ ἐκείνῳ ἦν θάλαττῃ καὶ τῆς ὁποίας τὸ εὐλογηθὲν ὕδωρ εἰσέρχεται εἰς τὸν ῥηθέντα τῆς Θεοτόκου ναὸν καὶ κατὰ τὴν ἐπέτειον ἡμέραν τῆς πανηγύρεως οἱ ἀσθενεῖς καὶ πᾶσχοντες ἐλούοντο κατὰ λέγειν τῶν κατοίκων καὶ οἱ ἐν αὐτῇ λουόμενοι ὠφείλον ν' ἀναρτῶσιν ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν περιβαλλουσῶν αὐτὴν γηραλίων ὄρουν καὶ ἄλλων δένδρων ῥάκη ἐνδυμάτων καὶ μανδήλια. Εἰς τὴν πηγὴν ταύτην ὡς καὶ περίεξ ταύτης καθ' ἃ λέγουσιν οἱ ἐγγύριοι ὡς καὶ ὁ κ. Ἀθ. Πετρίδης (Κριτικαὶ ἐπιστὰσις σελ. 21) ἦταν ἄλλοτε πολλοὶ λίθοι ἐκ μαρμάρου λευκοῦ καὶ ἐρυθροῦ ὡς καὶ πέραν τοῦ χωριδίου «Βροῖνα» ὀνομαζομένου ἦσαν ἄλλοτε στήλαι τινες ἐνθα καὶ μέχρι σήμερον ἡ θέσις «Στήλου» ὀνομάζεται καὶ πρὸ ἐτῶν πολλῶν ξένοι περιγῆται ἐλθόντες αὐτόθι τὰς ἔλαβον καὶ τὰς μετέφερον ἐν Εὐρώπῃ κ.τ.λ. μετὰξὺ ἐκείνων ἦν ἐντεταχισμένη καὶ ἐξαισία τις κεφαλὴ. Ἐξ ὧν δὲ τούτων σήμερον σώζονται δύο μικροὶ κίονες ἐντὸς τοῦ ναοῦ, οἵτινες χρησιμεύουσιν ὡς μα-

προσφιλέστατέ μοι ποτε μαθητὰ, ἐὰν ἐλάχιστα τῶν συναισθημάτων σου ἀναφέρω. Σκοτίζει με ἡ συγκίνησις, ῥήγνυται ἡ καρδίᾳ, οἱ λυγμοὶ πνίγουν τὸ βαρυπενθὺν ἐκκλησίασμα.

Ἐξήτεις ὑψηλότερα τῆς ταπεινῆς ἐνταῖθα κοινωνίας. Δὲν ἠδύνασο νὰ ἐπιτύχῃς. Ἐνέσκη-ψεν ἡ ὀλεθρία νόσος, αἱ ἀντίξοοι περιστάσεις κατέτρυχόν σε. Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πρῶτης καὶ ἡ ὑπομονὴ πρὸς παρηγορίαν· ἡ πίστις σου ἐπού-λωνε τὰς πληγὰς σου καὶ ἐσπόγγιζε ἀπὸ τὸν τοῦ μετώπου σου ρέοντα ἰδρώτα· ἡ πρῶτης καὶ ἡ ἀγάπη σου ἐπράυνε τὰς ἀδμονονίας τῆς νυκτὸς καὶ τὰς ἀνησυχίας τῆς ἡμέρας. Ἐκ τῶν πόνων σου κατεσκευάσας τὸν στέφανον τῆς ὑπομονῆς καὶ ἐγκατετήσας· ἀνέμενες τὴν περι-μένουσάν σε ὑπεράνω τοῦ πολυταράχου τούτου βίου αἰωνίαν ἀνάπαυσιν καὶ ἤλθεν ὁ θάνατος καὶ ἰδοὺ ἀπέπηγες. Ἐξέπνευσεν ὁ Μάϊος, ἐξέ-πνευσας καὶ σὺ ἀγγελικὴ ψυχὴ.

Γαῖαν ἔχοις ἐλαφρὰν, καλὴ καγαθὴ Γεώργιε! Γαῖαν ἔχοις ἐλαφρὰν, πολὺκλαυστε καὶ ἀλη-σμένητε Γεωργάκη!

Παρακαλοῦνται δια τελευταίαν φοράν οἱ ἀπανταχοῦ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου» νὰ ἐμβάσωσι τὴν συνδρομὴν των ἀνευ ἄλλης παρακλησεως.

νοῦαλῖα διὰ τὰ κηρία, ὁμοίως καὶ μία πλαξ εἰς τὴν εἰσοδὸν φέρουσα διάφορα τῆς ἀρχαιότη-τος σημεῖα, ὡς καὶ τινες ὁμοίαι συντερίθσαν ὑπὸ τινῶν ἀθλίων. Ἐκτὸς τούτων σώζονται καὶ ἔχνη ὑδραγωγείου τινός δι' οὗ ἤρχετο τὸ νερόν τῆς περὶ τῆς ὁ λόγος πηγῆς εἰς «Γρόπῃ» εἰς ἣν φαίνονται ἔχνη δεξαμενῆς καὶ ἄλλων ἀρχαίων σημεῖων, τὰ ὅποια ἐξακολουθοῦσι μέ-χρι «Καινουργίου» καὶ «Μιμοῦς βέη» ὅπου ἐν τῷ μεταξὺ εἶνε ἡ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου Δημητρίου ἐκκλησία. Πέραν δὲ τῆς θέσεως «Γρόπῃ», ἦταν ἄλλοτε ἀμπέλια ὡς καὶ πλη-σίον τῆς εὐλογηθείσης πηγῆς καλλιὰ ὧν καὶ σήμερον σώζονται ἔχνη· μάλιστα σώζονται καὶ ἔχνη κλιθάνου τινός, διότι τὸ μέρος τοῦτο ἄλλοτε ἦν κατοικημένον καὶ μέχρι τοῦ ἐτους 1838 ἡ καὶ πρότερον ἐσώζοντο 130 περίπου κυφῆλαι μελισσῶν, ποίμνια καὶ ἄλλα πράγ-ματα τὰ ὅποια ἦσαν τοῦ ναοῦ τούτου, ὅστις ἦτο Μονή, καὶ τὸ ἐτος τοῦτο ὁ μαρτυρῶν Σιτῆσης, ὅστις ἦν ἄνθρωπος καλὸς προσέφερε τὴν δαπάνην καὶ ἐπισκεύασε τὴν πηγὴν τοῦ νεροῦ ὡς καὶ τὸ προσκυνητῆριον εἰς ὃ οἱ Ἱε-ρεῖς ποιοῦσιν ἀγιασμὸν τὴν ἡμέραν τῆς πανηγύ-ρεως, καὶ ἦτο τότε ἡγούμενος ὁ παπᾶ Νικόλαος τοῦ ὁποίου ὁ τάφος εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ ναοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ, καὶ μέχρι τοῦ 1822 ἐσώζοντο οὐ μόνον καλλιὰ ἀλλὰ καὶ Ἱερεῖς τις ἐκ Κερ-κυρας ὅστις ἔκαμνε τὸν ἐφημέριον καὶ διδά-σκαλον (1820-1824), διότι οἱ περίεξ ἔστελλον καθ' ἐκάστην τὰ τέκνα των. — Τῷ 1838 ἀ-παντᾶται αὐτόθι ἐπίτροπος Σωρωνειᾶς ὁ Τά-λτος, οὗ τινος ὁ τάφος σώζεται ἐντὸς τοῦ νάρ-θηκος. Τῷ 1812 ἀπαντᾶται αὐτόθι διδάσκα-λος Στέφανος Ἀναγνώστου ἐκ Δροβιάνης. Τῷ 1838 ἐγένετο ἡ εἰκὼν τοῦ Ἀγίου Δονάτου διὰ συνδρομῆς Παναγιώτου. Τῷ 1841 ἀνακοδο-μήθη ὁ νάρθηξ καὶ τὸ καλλίον. Εἰς τινὰ τοῦ Ἀγίου Δονάτου ἀρχαίαν εἰκόνα εὐρομεν τὸ «1620» ὁῆσις κώστα, φαίνεται αὕτη μετε-νέθη ἀπὸ Ἀλμυρὸν εἰς Σωρωνειᾶν. Εἰς τὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰκόνα εὐρομεν τὸ «1610». Εἰς τὴν τοῦ Προδρόμου εἰκόνα τὸ «1619». Ἀνέγνωμεν ἐν τινὶ ἐξωφύλλῳ τὸ ἐ-ξῆς: ἀφκοῖ εἰς τὰ μέρη Σωρωνειᾶς καὶ Μαρ-μαριτίου συνέβη ἐπιδημία κατὰ χιλιάδας ἄν-θρωποι ὡς καὶ πτηνὰ. Καὶ ἐν ἐτέρῳ βιβλίῳ «Τοῦτο τὸ βιβλίον ὑπάρχει τῆς Μονῆς Σωω-νειᾶς ἡγούμενος παπᾶ χρῆστος 1700». Τῷ 1878 φεβρ. 19 ἐγένετο ἡ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου διὰ χειρὸς Ἀθανάσιου Δ. καὶ ἐπιτρόπου Ἰωάν. Τάλλιος. Τῷ 1876-1898 ἐπίτροπος Ἰωάν. Τάλλιος. Τῷ 1892 ἐπίτροπος Γ. Δινέκος.

Ὅπισθεν τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Δονάτου εὐ-λογηθείσης πηγῆς καὶ Ν. τοῦ Σωπικίου ἀνε-καλύφθημεν ἡμεῖς αὐτοὶ πρῶτοι ἐρείπια εἰς θέσιν «καλησμπάρα» ὀνομαζομένην, ἀπερ οὐδὲν ἄλ-

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ Ἡ «ΗΠΕΙΡΟΣ» ΕΝ ΚΡΑΒΑΣΑΡΑ

Διευθυνόμενον παρὰ τοῦ ἰδίου ἰδιοκτήτου Π. Κέν-τρου Ἡπειρώτου.

Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο εὐρισκόμενον ἐν τῇ κεντρικῇ πλατείᾳ τῆς πόλεως εἶνε ἐν τῶν καλλιτέρων οἰκημάτων ἐπὶ ὠραίας θέσεως.

Περιλαμβάνει δωμάτια εὐρύχωρα, εὐάερα, εὐήλια, ἀπαστράπτοντα ἐκ τῆς καθαριότητος με ἐπιπλα ἐντε-λῶς καινουργῇ καὶ ὑπεροσίαν προθυματάτην.

Οἱ πολυπληθεῖς διερχόμενοι ἐκ Κραβασαρᾶ ἐπιβάται θύλουσιν εὐρεῖ πάσας τὰς εὐκολίας.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ Ἡ «ΠΡΕΒΕΖΑ»

Ἀνδρέου Λαχανᾶ

Ὁδὸς Ἀθηνᾶς ἀπέναντι Δημοτικῷ Θεάτρῳ κα-θαριότητι ἀπίστευτος προθυμία ζηλευτῇ Τιμαὶ ἀνε-ταγώνιστοι εἶνε τὰ μόνυ συστατικά διὰ τὸ λαμπρὸν τοῦτο κουρεῖο.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΡΟΜΗΘΕΙΩΝ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ
ΕΝ ΚΑΡΔΙΤΣΗ

Ἀριστ. Κ. Κουρτίου

Δημητριακοὶ καρποὶ, δέρματα, κἀννά, κουκούλια κλπ.

λο δεικνύουσιν εἰμὴ τὴν ἀρχαίαν «Σωρείαν», ἢ ἡ ἔκτασις ἦν ἱκανή, καθὼ περιλαμβάνοντα τὸ «Καινουργίον» καὶ Μιμοῦς βέη καὶ ἐκείθεν Μουρσιὰ κ.τ.λ. Ἡ Σωρεία ἦν πόλις πρὸ Χρι-στοῦ, καταστραφεῖσα ὑπὸ Παύλου Αἰμιλίου ἡ εἰς ἐπιδρομῆς τινος ἄλλης ὀρμητάσης ἐκ Κερ-κυρας· παράδοσις τις διεσώθη ἀνὰ τὰ στόματα τῶν ἐρχομένων ὅτι ὁ λαὸς τῆς Σωρείας «Σωω-νειᾶς» ἐκατέθη ἀπὸ Μίτσοβον ἕνα κα βαρυτά-του χειμῶνος καὶ ἀνυποφόρου ψύχους κατόκητε πρῶτον τὰ παράλια, ἐνθα οἱ μὲν περὶ τὰς ὄχθας ἦσαν ἀλιεῖς οἱ δὲ πρὸς τὴν πεδιάδα γεωρ-γοὶ καὶ ποιμένες. Εἰς τὰ παράλια ταῦτα ἀπὸ Μουρσιᾶ ἕως Βουθρωτοῦ ἦσαν ἄνθρωποι εἰδωλολά-τρι καὶ λαοὶ Ἑλληνικοὶ πολλοὶ πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν. Αὐτόθι ἦταν κίονες μαρμάρου, ὡς διηγούνται, ἀνηκόντες εἰς γήπεδον βωμοῦ ἡ ἐκ-κλησίας κ.τ.λ. Ἐπὶ Ῥωμαϊοκρατίας καὶ μά-λιστα κατὰ τὸν γ'. αἰῶνα μ. χ. καθ' ὃν ἐθρυ-ματούργησεν ὁ Ἅγιος Δονάτος, ἡ Σωρεία ἦν χωρίον τῆς ἐπισκοπῆς Εὐρώας, καὶ ὄχι Σούλι ὡς τινες γεωγράφοι φρονοῦσι, διότι τὸ Σούλι μόλις κατοικήθη περὶ τὴν 16. ἐκατονταετηρίδα, ὥστε ἡ Σωρεία πρὸ χριστοῦ ἦν πόλις καὶ μετὰ χρ. χωρίον, ὡς καὶ τὸ τετράστιχον δημῶδες μάρ-τυρεῖ, εὐ ἡ ἀρχή.

Ἡ Σωρωνειᾶ χωρὶς
κ' ἡ Βροῖνα ἐπισκοπή
κ' ὁ Ἅγιος Δονάτος,
εὐλογαί τὸν λαόν.

Τοῦτο δὲ αὐτὸ βλέπομεν καὶ εἰς τὸν Συνα-ξαριστὴν τοῦ Μηναίου 30 Ἀπριλίου, ὅστις γράφει: Ἐν δὲ τῇ αὐτῇ πόλει χωρίον ἦν, ὀ-νομα αὐτῷ Σωρεία... ἐν δὲ... ἡ πρόθεσις ἐν, σημαίνουσα τὸ ἔσθον, τὸ ἐνώπιον, τὸ ἐντὸς ὁλοῖ στενὴν τὴν περιοχὴν τῆς πόλεως ταύτης μετὰ τῶν χωρίων, ὅτι τὸ χωρίον Σωρεία ἦν ἐγγὺς τῆς Εὐρώας, εἰς θέσιν ἀρμόδιον διὰ τὴν Εὐρώαν εὐρισκόμενῃ τὴν μετὰξὺ Βουθρωτοῦ καὶ Ἐλάρας, θέσαν 2-3 ὥρ. μακρὰν ἀπὸ Σωρεί-αν, κεκαλυμμένην ὑπὸ ἐρείπιοις, δεικνύουσαν τὴν ἀρχαίαν καὶ περικαλὴ πόλιν καλουμένην καὶ τὴν σήμερον Βροῖνα. Ἡ λέξις Βροῖνα οὐα ἐλ-ληνικὴ παραφθορὰ ἐκ τῆς Εὐρώας ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον καὶ χυδαῖχότερον εἰς τὸ Βροῖναν. Αὐτὸ καὶ σήμερον αἱ λέξεις Βροῖνα καὶ Σωω-νειᾶ εἶνε λείψανα τῶν ἀρχαίων πόλεων Εὐ-ρώας καὶ Σωρείας. Τὸ Ὀμφάλιον εἶνε ὄνομα ἀρχαίας πόλεως, Ὀμφάλης ἢ Ὀμοιάλης. Καὶ ὁ μὲν Κίπερτ λέγει ὅτι τὸ Ὀμφάλιον ἦν εἰς Ἐπισκοπὴν, ὁ δὲ Μπουκεθλ, εἰς Δελβινάκιον, ὁ Ἀραβαντινὸς εἰς τὸ Γλυκὺ καὶ ἄλλος ἄλλου, καὶ καθ' ἡμᾶς μῆτε εἰς Ἐπισκοπὴν ἦτο μῆτε εἰς Δελβινάκιον μῆτε εἰς ἄλλο μέρος εἰμὴ ἦτο μετὰξὺ Σωρείας καὶ Ἀλμυροῦ καὶ μέχρι Μουρ-σιᾶν, ἐντὸς τῆς ἐπαρχίας, διότι ὁ Ἅγιος Δο- (ἀκολουθεῖ)